

# COLUMN: Zweverige zomeravond

"Ja meneerrr Larry, u moet écht komen hoor, we doen zulke goede dingen voorrr de mensen. U hebt begrepen waar het is? Ja, de duinen bij Wijk aan Zee, achterrr de 4e bunker ja, gewoon de bordjes met 'nsl' volgen". Gewéldig! Tot zaterrdag!"

Aldus een telefoontje afgelopen zomer, van een aandringend vrouwpersoon. Tot mijn eigen verbazing ben ik gegaan. Maar pas nú, een half jaar later, durf ik mijn verhaal aan het papier toe te vertrouwen. Ach, ik woon al tientallen jaren in Nederland, dus ik dacht als geharde journalist dat maar weinig me meer kon verbazen.... I couldn't be more wrong!

Op die warme zomeravond, trof ik inderdaad de bordjes 'nsl' aan. Al snel bevond ik me in een grote, verborgen liggende duinpan, niet ver van zee. De hoek omkomend, werd ik opeens omringd door vier dansende, vrijwel naakte vrouwen. De dames waren vreemd uitgedost, hun lijven beschilderd met vreemd klinkende namen als 'Onchidoris' en 'Janolus'. Ik werd meegetroond naar een kampvuur, waar bij zweverige muziek nog meer aldus uitgedoste dames bijeen waren. Ik weet nog dat ik dacht: O boy, this is the end; ik ben in een satanische sekte beland! Zometeen wordt ik geofferd.

Een wat gezette dame met een kroon op het hoofd kwam naar me toe: "aaaah, meneerrr Larry, daarr bent u dan. Ik zal

me even voorstellen. In het dagelijks leven heet ik Mary O'Brien, ik ben groepsleidster van een groep mensen met, laten we zeggen, wat psychische problemen. Maar bij deze sessies kent iedereen me als Doto coronata, de kroon-slak."

Tijdens het daaropvolgende verhaal moet ik zeker een pond muggen en vliegjes hebben doorgeslikt, zó ver viel mijn mond open. Mary vertelde me over de ingaving (zelf noemt ze het een openbaring) die ze kreeg bij het lezen van een onderwaterboekje. Daarin trof ze de termen 'zee', 'naakt' en 'slak' aan, die haar raakten als "therapeutische wonderen". Ze vertelde dat veel van haar cliënten geheel in zichzelf gekeerd waren en aldus Mary (sorry; Doto) "grote moeite hadden met accepteren van hun eigen lichaam en identiteit". "Ze zijn geestelijk te traag voor deze maatschappij, feitelijk een soort slakken".

De vervolgens door Doto ontwikkelde 'grensverleggende therapie', typeert cliënten naar uiterlijk en karaktertrekken en geeft ze een 'geheel nieuwe identiteit'.

Wát voor identiteit, was me inmiddels wel duidelijk: ik zag een roodharige vrouw met sterretjessandalen (rosse ster-slak), iemand met veel acné (wrattige ster-slak), een uiterst chagerijnige juffrouw (citroenslak), een haarloze dame (kaalslak), een spaans type (waaierslak), een juffrouw met vallende ziekte en schuim om de mond (vlokslak), een klap-pertandende dame met deels bevroren

borsten (blauwtipje) etc. etc.

Doto vertelde nog een tijdje door. Zo hoorde ik hoe de meeste cliënten niets meer te maken willen hebben met mannen, door hen steevast aangeduid als 'knuppelslakken'. Doto: "Het is een geweldige therapie hoor! Zeer bevrijdend om naakt als naaktslakken de zee in te rennen. En absoluut nieuw, zoiets bestond nog nergens!"

Nu, dát wilde ik best geloven. De vraag waarom ze zo graag wilde dat ik over dit alles zou schrijven, werd ontweken. Langzaam werd echter duidelijk dat tijdens de in zee gehouden sessies, waar men zich "geestelijk en lichamelijk moest reinigen", nog wel eens cliënten besloten permanent in zee te blijven. "Waar gehakt wordt vallen spaanders", aldus Mary/Doto, "maar we moeten toch nieuwe cliënten aantrekken, anders vervalt onze subsidie". Onderwijl pulkte ze peinzend wat mos/diertjes van de bunkermuur en werkte die naar binnen.

Teruglopend dacht ik na over een titel voor het te schrijven stuk, maar ik wist er geen. Eenmaal thuis besloot ik de hele episode te verdringen. Nu, een half jaar later, dwingt mijn chef me het toch te schrijven. Ik weet voor dit onderdeel van de Nederlandse hulpverlening echter maar één echte treffende typering: knótslakken!

Larry Cook